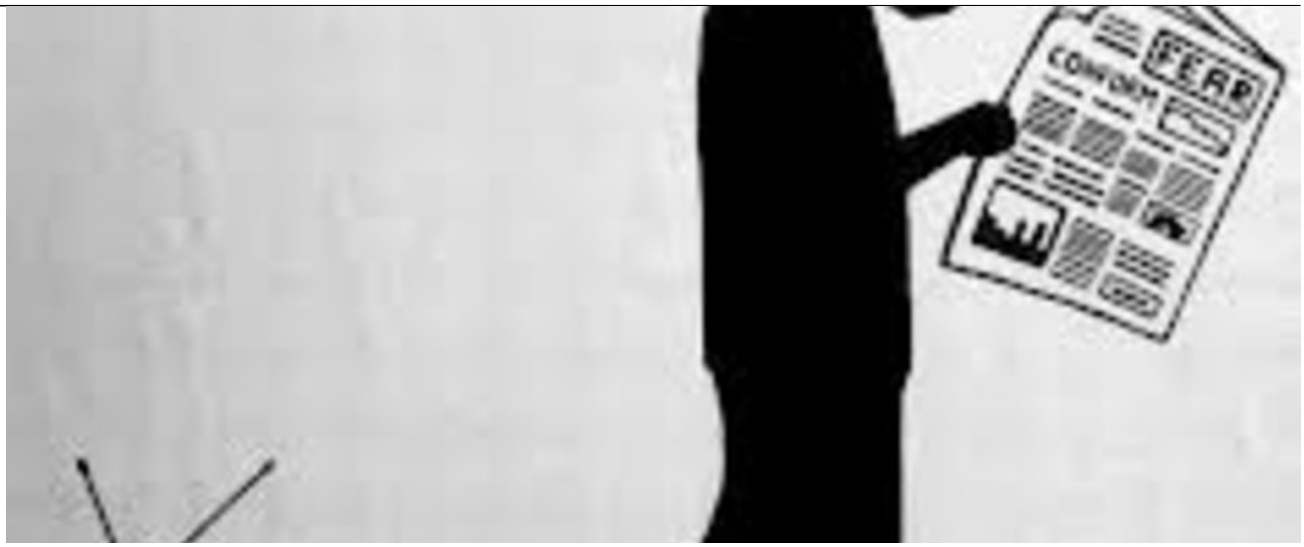

Antidogma - Mentális rabszolgaság

2013 március 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Valójában a rabszolgaságot sohasem törölték el, csak átalakult és alkalmazkodott a modern korhoz, hogy elfogadhatóbb és „kifizet?d?bb” legyen egyik vagy másik ideológiára támaszkodva.

A történelem folyamán egy fels?osztály mindig is uralta az alsóosztályt, és ez ma sincs másként.

Mostanra a fejl?d? országok migránsai váltak a fejlett országok rabszolganépévé, és a legrosszabb az, hogy önszántukból.

Egyáltalán min osztoznak a máshonnan érkez? modern migránsok a régi id?k rabszolgáival? Meghódított országokból származnak, volt gyarmatokról és más kevésbé fejlett, vagyis a Nyugaton kívül „haladó” civilizációkból. Gyökértelenek és egy számukra idegen kultúrába csöppentek, ahol ráadásul – relatíve – még szegényebbek, mint otthon voltak. Alávetettségük ugyanis nemcsak gazdasági, hanem szükségképpen szociális és kulturális is. Márpedig éppen ez a probléma: ha el is fogadhatják a logikus és objektív gazdasági alávetettséget, hogyan is fogadhatnák el a kulturális és társadalmi vazalluslétet egy modern, egalitárius és liberális kontextusban?

Még rosszabb, hogy a migráns valójában ugyanazt az ideológiát vallja, mint a fels?osztály – minél többet akarni minél olcsóbban – , ami lehet?vé teszi ezt az önkéntes rabszolgaságot, a migráció pedig a szabadság illúziójaként törvényesíti a rabszolgatartó ideológiát a migránsok mentalitásában. Így aztán egészen addig, amíg az alsóosztály is a Földgolyó globalizáló látomását hajszolja, az érdekei miatt par excellence globalista fels?osztálynak nincs miért aggódnia, hiszen a rabszolga ugyanazt a logikát követi, mint a rabszolgatartó. Elhagyva szül?földjét egy gazdasági és társadalmi infrastruktúra tekintetében fejlettebb országért, a migráns magát a civilizációs tény lényegét árulja el, amely a kultúra, a társadalom és a gazdaság kohézióját implikálja, és egy olyan gazdaságot fog keresni, amely

nem a kultúrájából való, radikálisan szétválasztva a két területet.

A bevándorlás globalizálása megfosztja tehát a begyökeresedett szegényt (legyen akár bevándorló, akár ?shonos) minden kulturális t?kéjét?l. A bevándorló elveszít mindent, ami a saját kultúrájából megmaradt neki, amikor elindult, hogy egy másik civilizációban telepedjen le, amelynek a gazdasága törvényszer?en egy másik kultúrát feltételez. Ami az ?shonos alsóosztályt illeti, ugyancsak elveszíti mindenét, amit még megtarthatott befogadó kultúrájából, mivel a modern világ számára a begyökeresedés már csak egyszer? gazdasági érték. Ily módon a mesterségesen kiváltott és táplált világcsavargás (globalizált neonomadizmus) az eredeti kultúrák elértéktelenedésének szinonimájává vált.

Miközben a fels?osztályt természetes érdekközössége forrasztja össze, az alsóosztályt egy uralmi ideológia egyesíti a fels?osztály által alkalmazott moralizáló zsarolás révén, elvéve t?le mindent magából a lényéb?l, erkölcsi bunkósbotként használva a mássággal szembeni „toleranciát”, a „multikulturalizmust”, a szüntelen b?nbánatra való apellálást a történelem úgymond „legsötétebb órái” (fasizmus és nácizmus) miatt. Ez az ideológia érzéstelenít minden kulturális büszkeséget és minden begyökeresedési kísérletet, vagyis de facto minden harciasságot a globális gépezet ellen, amely fel?rli a népeket és sajátságos identitásukat.

Az új rabszolgatartók tehát kényükre-kedvükre mozgósíthatják ezt a tartalék hadsereget, amelyet a tömeges bevándorlás alkot a nagyt?ke számára, egyre inkább „proletarizálva” ugyanakkor a középosztályt is a tömegtájékoztatási eszközök mint új Sztálin-orgonák által terjesztett ugyanazon moralizáló ideológia nevében. A fels?osztály egyébként nem elégszik meg a kultúrák tagadásával, hanem ezeket a sajátjával helyettesíti, amely joggal tekinthet? egyfajta kulturálatlanságnak. Egy szabványosított építészeti stílus elterjesztése ily módon lehet?vé teszi az alsóosztály által kényszerb?l elfogadott lakókörnyezetnek a globalista és ultraliberális ideológiához való alkalmazkodását, egyúttal fokozatosan megszüntetve minden köt?dést a begyökeresedett kultúrával szerves egységet alkotó környezethez. Mivel a hazafiság eleve feltételezi az ország megvédését, amely mindig „a világ legszebb országa”, a dekulturalizáló globalizmus lerombolja az országhoz való esztétikai és érzelmi köt?dést, hogy az uniformizált építészeti és városi környezet révén könnyebben elfogadtassa uralkodó logikáját. Egyfajta ideológiai alapú kulturális lobotómiához asszisztálunk, amelynek eredményeként a rabszolgákat tökéletesen konformizálják.

Ennek a dekulturalizáló ideológiának, úgy t?nik, az a célja, hogy lerombolja a kulturális identitások gazdasági, szociális és politikai érvényességét, ehhez pedig a kulturális és politikai patriotizmust baljós etnocentrizmussal, kirekeszt? rasszizmussal, nacionalista egoizmussal azonosítja, szüntelenül a történelem „legsötétebb óráival” példálózva. Valójában arról van szó, hogy végs? soron megsemmisítsék a nemzetek kulturális, politikai, s?t állami központjának fogalmát. Így a politikai, erkölcsi, társadalmi és kulturális hatalmi jogosítványokat delokalizálják és az államon kívüli intézményekre ruházzák át.

A globalista fels?osztály ideológiája mindent manipulál, szigorú ellen?rzés alatt tartva a kulturális identitásokat, és annak érdekében, hogy kordában tartsa ?ket, kétféle típusú, egymást kiegészít? módszerhez folyamodik. Egyrészt privilegizált, ugyanakkor viszont lesz?kített és zárt gazdasági terekbe határolja be a kultúrát, azonnali gazdasági érdekek, els?sorban a nemzetközi tömegturizmus szolgálatában. Másrészt „nivellálja a valóságot”, horizontálisan a régi történelmi városokat fojtogató lélektelen urbanizmussal, vertikálisan a régi nemzeti identitásokat legyaluló nemzetközi szórakoztatóiparral (televízió és reklám).

Egykor a rabszolgák a lábukon hordták láncaikat, és minden egyes lépésnél megérezték a súlyát. Manapság a fejekben vannak láncok: kevésbé fájdalmasak ugyan, de sokkal nehezebb lesz t?lük megszabadulni. Ez is és különösen ez napjaink totalitarizmusa. Márpedig a totalitarizmus alapvet?en különbözik a diktatúráktól és zsarnokságoktól: a totális uralom az egyetlen rendszerforma, amellyel nem lehet együtt élni.

MD 2013. I. 27.

Gazdag István - www.antidogma.hu

Ajánló